

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/90/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217200735
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4217200735.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Vladimíra Novotného v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným : 1/ E. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., 2/ E. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., o zaplatenie 4 245,38 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 6Csp/22/2017-127 zo dňa 05.novembra 2018, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným v 1. a 2. rade proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Komárno ako súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 1 ods.2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods.1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 39, § 52 ods.1, 2, § 53 ods.1, 5, 9, § 54 ods.1, 2, § 565, § 524 ods.1, § 121 ods.3, § 39 zákona č.40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len Občiansky zákonník), § 497, § 499, § 502 ods.1 Obchodného zákonníka tým, že žaloba žalobcu nebola dôvodne podaná. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 20.01.2017 domáhal uloženia povinnosti žalovaným v rade 1. a 2. zaplatiť mu sumu 4.245,38 eur spolu s prísl. a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že žalovaní v rade 1. a 2. s jeho právnym predchodcom (spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s.) uzatvorili dňa 14.06.2012 zmluvu č. 502953534, na základe ktorej im boli poskytnuté finančné prostriedky, ktoré sa zaviazali riadne splatiť. Celková dlžná suma ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu 4.245,38 eur (z toho dlžná istina 2.940,42 eur, riadny úrok vo výške 1.098,56 eur, úrok z omeškania vo výške 126,36 eur a ostatné príslušenstvo vo výške 80,04 eur). Podanou žalobou si uplatnil na zaplatenie túto dlžnú sumu spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2.940,42 eur od 24.10.2015 do zaplatenia. Titulom náhrady trov konania si uplatnil zaplatenie súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia. Žalovaní v rade 1. a 2. sa k podanej žalobe a jej prílohám nevyjadrili, skutkové tvrdenia žalobcu opísané v podanej žalobe nenamietali. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1237/2015/CE uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. dňa 23.10.2015 žalobca nadobudol od svojho právneho predchodcu pohľadávku voči žalovaným v rade 1. a 2. titulom zmluvy o splátkovom úvere, pričom táto bola špecifikovaná v prílohe č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok. O postúpení pohľadávky boli žalovaní v rade 1. a 2. oboznámení právnym predchodcom žalobcu listom zo dňa 30.10.2015, ktorý bol žalovaným v rade 1. a 2. odoslaný

dňa 11.11.2015. Žalovaní v rade 1. a 2. ako dlžníci uzatvorili s právnym predchodcom žalobcu dňa 14.06.2012 zmluvu o splátkovom úvere č. 5029653534. Na základe tejto zmluvy bol žalovaným v rade 1. a 2. poskytnutý úver vo výške 3.000 eur, ktorý sa zaviazali vrátiť veriteľovi v mesačných splátkach po 52,82 eur v období od 15.07.2012 do 15.06.2022. Úroková sadzba bola ustálená vo výške 13,90 % ročne, RPMN vo výške 17,66 % pri priemernej RPMN vo výške 14,11 %. Celková čiastka, ktorú mali žalovaní v rade 1. a 2. titulom poskytnutého úveru uhradiť bola 6.114,17 eur. Súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky. Keďže žalovaní v rade 1. a 2. po čerpaní úveru tento riadne a včas nesplácali, veriteľ im písomným podaním zo dňa 30.09.2015 oznámil, že v zmysle bodu 8.1 písm. a) produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery účinných od 01.01.2015 vyhlásil ku dňu 29.09.2015 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Predmetné podanie doručoval osobitne žalovaným v rade 1. a 2., od oboch sa vrátila zásielka s poznámkou pošty o neznámom adresátovi. Ku dňu postúpenia pohľadávky, t.j. k 23.10.2015 evidoval právny predchodca žalobcu v bankovom informačnom systéme pohľadávku zo zmluvy o splátkovom úvere v sume 4.245,38 eur, ktorá pozostávala z nesplatennej istiny vo výške 2.940,42 eur, riadneho úroku vo výške 1.098,56 eur, úroku z omeškania vo výške 126,36 eur a ostatného príslušenstva vo výške 80,04 eur. Ako vyplynulo z výziev zo dňa 09.09.2015 vypracovaných právnym predchodcom žalobcu a adresovaných žalovanej v rade 1. a žalovanému v rade 2., týmito právnym predchodca žalobcu oznámil žalovaným v rade 1. a 2., že sú v omeškani so splácaním pohľadávky ku dňu 08.09.2015 vo výške 1.408,54 eur. Dlžnú sumu ich vyzval na zaplatenie do 15 dní od doručenia výzvy. Zároveň bolo žalovaným v rade 1. a 2. oznámené, že ak v stanovenej lehote nebude dlžná suma uhradená, veriteľ bude oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť svojej pohľadávky a oni stratia možnosť zaplatiť túto v splátkach. Ako vyplynulo z pripojených zásielok, predmetné výzvy žalovaní v rade 1. a 2. neprevzali, obe zásielky boli odosielateľovi dňa 14.09.2015 vrátené s poznámkou pošty o neznámom adresátovi. Žalobca si v tomto konaní uplatnil na zaplatenie dlžnú sumu vyčíslenú ku dňu postúpenia pohľadávky vo výške 4.245,38 eur spolu s príslušenstvom - úrokom z omeškania z dlžnej istiny od 24.10.2015 do zaplatenia. Žalobca v priebehu celého sporu zotrval na podanej žalobe. Na pojednávaní dňa 05.11.2018 po vyslovení predbežného právneho názoru súdu ohľadom nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca má za to, že v zmysle zákona nebolo potrebné vyčakať 90 dní od výzvy zaslanej dlžníkom na zaplatenie dlžnej sumy. Súd prvej inštancie uviedol, že aktívnou vecnou legitímáciou v konaní sa rozumie hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Súd vecnú legitímáciu v konaní skúma vždy aj bez návrhu, a to aj v prípade, ak ju žiaden z účastníkov konania/strán sporu nenamieta. V danom prípade sa žalobca podanou žalobou domáhal zaplatenia dlžnej sumy titulom zmluvy splátkovom úvere uzavretej medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovanými v rade 1. 2. vo výške 4.245,38 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že predmetom konania v tejto veci bol záväzok žalovaných v rade 1. a 2., ktorý vznikol zo zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej v zmysle § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Zmluvu o splátkovom úvere je s ohľadom na charakter zmluvných strán a poskytnuté plnenie potrebné považovať za zmluvu spotrebiteľskú a na žalovaných v rade 1. a 2. je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľov, pretože pri jej uzavieraní nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Preto na právny vzťah založený zmluvou o úvere aplikoval súd ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností), ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). V prejednávanej veci súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v danej veci je potrebné bez ohľadu na štádium konania prioritne sa zaoberať otázkou vecnej legitímácie strán sporu v tomto konaní. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok

pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004, rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 24Co/722/2015). Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných v rade 1. a 2. mal súd preukázať, keďže ide o dlžníkov zo zmluvného vzťahu, plnenie z ktorého je predmetom tohto konania (pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných v rade 1. a 2. žalobca preukázal predložením zmluvy o splátkovom úvere, plnenie z ktorej je predmetom sporu). Pokiaľ však ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v tomto konaní súd konštatuje, že v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 citovaného zákona, t.j. že spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovaných v rade 1. a 2. ako dlžníkov na úhradu dlhu a títo boli napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní, keďže splnenie tohto postupu je predpokladom postúpenia splatnej pohľadávky, resp. jej časti banky voči dlžníkovi na tretiu osobu. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní vyvodzoval z oznámenia o postúpení pohľadávky, ktoré zaslal jeho právny predchodca žalovaným v rade 1. a 2. Súd v tejto súvislosti dospel k záveru, že na prípady postúpenia pohľadávok bánk je potrebné okrem všeobecného ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka aplikovať ustanovenia lex specialis, t.j. ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., keďže zákon o bankách v prípade bankových úverov poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovo právnom vzťahu z titulu bankového úveru. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť, v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Banka túto možnosť v danom prípade využila a žalobcovi postúpila už zosplatenú pohľadávku. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Podľa názoru súdu úpravou § 92 ods. 8 (predtým 7) mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Preto mal súd za to, že v danom prípade žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok špecifikovaných v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. Nakoľko žalobca dodržanie tohto postupu zo strany právneho predchodcu žalobcu nepreukázal, keď v priebehu konania ani len neučinil skutkové tvrdenie v tom smere, že by obchodná spoločnosť

Slovenská sporiteľňa, a.s. pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok so žalobcom vyzvala dlžníkov na splnenie svojho záväzku, s plnením ktorého boli v omeškaní a že dlžníci (žalovaní v rade 1. a 2.) boli napriek výzve do momentu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, súd bol nútený konštatovať, že žalobca nepreukázal svoje skutkové tvrdenie o tom, že je na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 právnym nástupcom obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. vo vzťahu k pohľadávke zo zmluvy č. 5029653534 uzatvorenej so žalovanými v rade 1. a 2. dňa 14.06.2012 a teda medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, keď zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách treba ohľadom inštitútu postúpenia pohľadávky považovať za lex specialis vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka (konkrétne § 524 Občianskeho zákonníka). Zmluvu o postúpení pohľadávok z 23.10.2015 je preto vo vzťahu k pohľadávke, ktorá je predmetom tohto sporu, potrebné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom). Súd tiež poukazuje na právny názor Krajského súdu v Trnave vyslovený v rozsudku vo veci sp. zn. 24Co/722/2015, podľa ktorého pre vyslovenie postupiteľnosti pohľadávky banky z titulu spotrebiteľského úveru je nevyhnutné dodržanie postupu podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., pod následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, konkrétne ustanovením § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takéto druh pohľadávok, keď s každou pohľadávkou banky voči klientovi sú neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona). Vychádzajúc zo záujmu spoločnosti na ochrane spotrebiteľov v zmluvných vzťahoch, v ktorých spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou, ako aj vychádzajúc zo zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, mal súd za to, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky) a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/328/2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/750/2015). Banka je teda oprávnená postúpiť časť peňažného záväzku, s úhradou ktorého je dlžník, napriek písomnej výzve banky, aktuálne v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní. Žalobca v konaní nepreukázal, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. doručila žalovaným v rade 1. a 2. písomnú výzvu na splnenie omeškaného peňažného záväzku. Písomná výzva na splnenie je totižto jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky bankou. Výzva sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka, lebo ide o tzv. faktický úkon, ktorý je nevyhnutnou podmienkou ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky bankou v prípade, ak klient banky je napriek písomnej výzve banky nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Nepredloženie tejto výzvy s doručenkou má za následok, že žalobca nepreukázal začatie plynutia lehoty trvania nepretržitého omeškania dlžníka banky dlhšieho ako 90 kalendárnych dní ako predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky SLSP, a.s. v prospech žalobcu. Keďže súd postupom podľa § 295 CSP nemal preukázané súčasné splnenie oboch podmienok predpokladaných v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok z 23.10.2015 v prospech žalobcu je neplatná s poukazom na § 41 Občianskeho zákonníka podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.) v časti pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovaným v rade 1. a 2. zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 5029653534 zo 14.06.2012 a žalobca v súvislosti s uvedenou zmluvou nie je veriteľom žalovaných v rade 1. a 2. Pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu v celom rozsahu zamietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou samotného uplatneného nároku. K správnosti postupu tunajšieho súdu pri potrebe skúmania platnosti postúpenia pohľadávky vo vzťahu k dodržaniu podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách súd poukazuje i na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre (napr. rozhodnutie vo veci sp. zn. 6Co/137/2017 z 25.10.2017, rozhodnutie vo veci sp. zn. 25Co/589/2016 z 23.8.2017). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaní v rade 1/ a 2. boli tou stranou sporu, ktorá bola s ohľadom na výsledok konania v konaní plne úspešná. Nakoľko však žalovaným v rade 1. a 2. preukázateľne v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli, súd vyslovil, že žalovaní v rade 1. a 2. nemajú právo na náhradu trov konania, hoci im tento nárok vznikol.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že odvolanie podáva z dôvodov, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

K preukázaniu splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB uviedol, že v konaní bolo nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. S poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaní boli v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 15.06.2013, kedy naposledy titulom úveru uhradili postupcovi splátku, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23.10.2015) a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 09.09.2015, výzvou zo dňa 30.09.2015 označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. K obom týmto výzvam žalobca pripojil aj kópie vrátených obálok, ktoré preukazovali doručenie týchto výziev žalovaným. Žalobca mal za to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Konkrétne toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (čo bolo v danom prípade v konaní preukázané jednak prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, predloženými výzvami zo strany postupcu a platobnou históriou úveru, pričom žalovaní boli v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku najneskôr od 15.06.2013, kedy naposledy uhradili titulom úveru platbu a k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23.10.2015) a aby bol bankou kedykoľvek za trvania omeškania vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku (toto bolo v konaní preukázané predloženými výzvami zo strany postupcu). Ak sú uvedené podmienky splnené, čo bolo podľa názoru žalobcu v danom prípade v konaní riadne preukázané, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Žalovaní boli v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku v okamihu, kedy prestali svoj záväzok splácať spôsobom, akým si to s postupcom dojednali v zmluve o úvere. Postupca ich na splnenie záväzku opakovane vyzval a preto možno uzavrieť, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva. Žalobca sa v tejto súvislosti nestotožnil s právnym názorom súdu v tom, že v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva. Ust. § 92 ods. 8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Postup súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky (t. j. v rozpore s ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa súdu nenastáva omeškanie okamihom, kedy dlžník neplní svoj záväzok riadne a včas) je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej). Ďalej uviedol, že podľa nálezu Ústavného súdu SR z 22. júna 2017. sp. zn. II. ÚS 796/2016-65: „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 5Co/351/2017-153 zo dňa 24.05.2018. K dojednaniu vzájomných práv a povinností zmluvnými stranami odchýlne od ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca poukázal na znenie § 89 ods.1 ZoB a uviedol, že podľa ustanovenia § 89 ods.

1 ZoB Banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Klient má právo na uzavretie zmluvy o obchode v slovenskom jazyku, ako aj na poskytovanie informácií od banky a pobočky zahraničnej banky, na predkladanie podaní banke a pobočke zahraničnej banky a na uskutočňovanie inej komunikácie s bankou a pobočkou zahraničnej banky v slovenskom jazyku; týmto nie je dotknutá možnosť súbežného používania iných jazykov, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo ak sa na tom banka alebo pobočka zahraničnej banky so svojim klientom písomne dohodnú, pričom klient má právo vybrať si rozhodujúci jazyk pre znenie zmluvy, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1. Žalobca v súvislosti s aplikáciou ust. § 92 ods. 8 ZoB na prejednávany prípad taktiež poukázal na čl. I bod 10 Zmluvy o splátkovom úvere č. 5029653534 (ďalej aj „Zmluva“), podľa ktorého: „Ak dôjde k akémukoľvek Prípady porušenia, napr. v prípade nesplácania Pohľadávky riadne a včas je Banka oprávnená postupovať v súlade s Úverovými podmienkami, VOP a všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä je oprávnená požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Pohľadávky, postúpiť Pohľadávku, uplatniť si svoje práva na Rozhodcovskom súde, na všeobecnom súde, vymáhať Pohľadávku formou exekučného konania, poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií.“ a na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje Pohľadávky voči Klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči Klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam Klienta ako záložcu voči Banke v prospech banky ako záložného veriteľa. V prípade, že Klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak Banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.“ Uviedol, že nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchylné od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchylné od predmetného zákona, a to v čl. I bode 10 Zmluvy, resp. v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného žalobca zastal názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade odchylné od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca dal do pozornosti aj skutočnosť, že dojednanie ohľadom súhlasu dlžníka banky s postúpením pohľadávky na inú osobu bolo opakovane vystavené súdnej kontrole zo strany vyšších súdnych autorít s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, sp. zn. 9Co 145/2015 zo dňa 05.10.2016, sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016, sp. zn. 10Co/57/2017 zo dňa 08.02.2018 a uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/147/2017 zo dňa 10.01.2018. Žalobca zastal názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu uviedol, že predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženými oznámeniami o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Bol názoru, že splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvami zo strany postupcu. Preukázanie splnenia týchto podmienok navyše podľa názoru žalobcu v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchylné od ust. § 92 ods. 8 ZoB.

3. Žalovaní v 1. a 2. rade sa nevyjadrili k podanému odvolaniu žalobcu.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenia povinnosti

ustanovenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa v danej právnej veci podanou žalobou zo dňa 22.01.2017 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 4 245,38 eur s prísl. Dôvodil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej len postupca) a žalobcom postupca postúpil na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Postupca uzatvoril so žalovanými dňa 14.06.2012 Zmluvu o splátkovom úvere č. 5029653534, ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len VOP). Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovaným peňažné prostriedky. Podmienky ich čerpania, podmienky ich splácania, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a VOP v súlade s ustanoveniami § 497 až § 507 Obchodného zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala pohľadávku vo výške 4 245,38 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 2.940,42 eur, z riadneho úroku vo výške 1.098,56 eur, z úroku z omeškania vo výške 126,36 eur, z poplatkov vo výške 80,04 eur. Žalobca k žalobe pripojil Zmluvu o splátkovom úvere č. 5029653534 uzatvorenú zo dňa 14.06.2012 medzi postupcom a žalovanými v 1.a 2. rade (č.l.4 až 6 spisu), Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere zo dňa 14.06.2012 (č. l. 7,8 spisu), VOP postupcu (č.l.9 až 28 spisu), podacie hárky (č. l. 29 až 31 spisu), Oznámenia postupcu zo dňa 30.01.2015 o postúpení pohľadávky žalovaným v 1. a 2. rade (č. l. 32,33 spisu), zmluvu o postúpení pohľadávky č. 1237/2015/CE zo dňa 23.10.2015 uzatvorenú medzi postupcom a žalobcom spolu s prílohou č. 1 (č. l. 34 až 41 spisu), oznámenie postupcu zo dňa 30.09.2015 o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. 5029653534 ku dňu 29.09.2015 žalovaným v 1.a 2. rade spolu s fotokópiou obálky doručovanej poštovej zásielky žalovaným v 1. a 2. rade (č. l. 42 až 45 spisu), pokus o zmier žalobcu zo dňa 24.11.2016 žalovaným v 1.a 2. rade (č. l. 46,47 spisu). Žalovaní v 1.a 2. rade sa k žalobe nevyjadrili. Žalobca písomným podaním zo dňa 12.05.2017 doplnil svoju žalobu, špecifikoval žalovanú istinu a tiež uviedol, že na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 5029653534 postupca poskytol žalovaným v 1.a 2. rade úver vo výške 3.000 eur, ktorý sa zaviazali uhradiť v mesačných splátkach vo výške 52,82 eur k 15. dňu v kalendárnom mesiaci počnúc dňom 15.07.2012 s konečnou splatnosťou 15.06.2022, s úrokovou sadzbou vo výške 13,90% ročne. Žalovaní v 1.a 2. rade z poskytnutého úveru uhradili sumu 583,08 eur. Žalobca písomným podaním zo dňa 11.12.2017 oznámil súdu výšku a dátum jednotlivých úhrad úveru žalovanými v 1.a 2. rade spolu vo výške 583,08 eur v rokoch 2012, 2013, keď posledná úhrada bola dňa 15.06.2013 vo výške 2,06 eur. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 05.11.2018 uviedol, že trvá na podanej žalobe, keď žalovaní v 1.a 2. rade porušili svoje zmluvné povinnosti tým, že poskytnutý úver riadne a včas neplácali, postupca zaslal žalovaným výzvu zo dňa 09.09.2015 na zaplatenie dlžnej sumy, v ktorej upozornil žalovaných na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaní na výzvu nereagovali, preto postupca vyhlásil ku dňu 30.09.2015 mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaní v 1.a 2. rade dlžnú sumu nevyrovnali ani čiastočne. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní predložil súdu výzvy postupcu zo dňa 09.09.2015 žalovaným v 1. a 2. rade spolu s obálkami doručovaných poštových zásielok žalovaným v 1. a 2. rade (č. l. 122 spisu). Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 05.11.2018 postupom podľa § 181 ods.2 CSP uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Právny zástupca žalobcu k predbežnému právnenému posúdeniu veci uviedol, že v zmysle zákona nebolo potrebné vyčkat' 90 dní od výzvy zaslanej žalovaným ako dlžníkom na zaplatenie dlžnej sumy. Následne súd prvej inštancie vyhlásil napadnutý rozsudok.

7. Žalobca podal odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie z dôvodu uvedeného v ustanovení § 365 ods.1 písm. b), f) a h) CSP.

8. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd - neaplikoval príslušnú právnu normu, t.j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, - aplikoval nesprávnu právnu normu, t.j. namiesto

príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, - obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo - správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

9. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov, alebo predpokladom „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany, či prostriedkami procesného útoku.

10. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázke právneho posúdenia veci spornej otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vychádzajúc z rozsahu vykonaného dokazovania s poukazom na ustanovenia § 1 ods.2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods.1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 39, § 52 ods.1, 2, § 53 ods.1, 5, 9, § 54 ods.1, 2, § 565, § 524 ods.1, § 121 ods.3, § 39 zákona č.40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len Občiansky zákonník), § 497, § 499, § 502 ods.1 Obchodného zákonníka zaujal právny názor, že žaloba žalobcu nebola dôvodne podaná, keď žalobca nepreukázal v spore (spotrebiteľskom) svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Dôvodil tým, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Žalobcu v spore zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 citovaného zákona (dôkazné bremeno), t.j. že spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovaných v rade 1. a 2. ako dlžníkov na úhradu dlhu a títo boli napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní, keďže splnenie tohto postupu je predpokladom postúpenia splatnej pohľadávky, resp. jej časti banky voči dlžníkovi na tretiu osobu. Žalobca dodržanie tohto postupu zo strany právneho predchodcu žalobcu nepreukázal, keď v priebehu konania neučinil skutkové tvrdenie v tom smere, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok so žalobcom vyzvala dlžníkov na splnenie svojho záväzku, s plnením ktorého boli v omeškaní a že žalovaní v rade 1. a 2. boli napriek výzve do momentu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Žalobca nepreukázal svoje skutkové tvrdenie o tom, že je na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 právnym nástupcom spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. vo vzťahu k pohľadávke zo zmluvy č. 5029653534 uzatvorenej so žalovanými v rade 1. a 2. dňa 14.06.2012, teda medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, keď zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách treba ohľadom inštitútu postúpenia pohľadávky považovať za lex specialis vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka (§ 524 Občianskeho zákonníka). Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 je preto vo vzťahu k pohľadávke, ktorá je predmetom tohto sporu, potrebné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom). Žalobca v konaní nepreukázal, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. doručila žalovaným v rade 1. a 2. písomnú výzvu na splnenie omeškaného peňažného záväzku. Písomná výzva na splnenie je totižto jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky bankou. Výzva sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka, lebo ide o tzv. faktický úkon, ktorý je nevyhnutnou podmienkou ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky bankou v prípade, ak klient banky je napriek písomnej výzve banky nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Nepredloženie tejto výzvy s doručenkou má za následok, že žalobca nepreukázal začatie plynutia lehoty trvania nepretržitého omeškania dlžníka banky dlhšieho ako 90 kalendárnych dní ako predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky SLSP, a.s. v prospech žalobcu. Keďže súd nemal preukázané súčasné splnenie oboch podmienok predpokladaných v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 v prospech žalobcu je neplatná s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.) v časti pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovaným v rade 1. a 2. zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 5029653534 zo 14.06.2012 a žalobca v súvislosti s uvedenou zmluvou nie je veriteľom žalovaných v rade 1. a 2.

11. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá, teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v omeškaní so splnením čo len časti

svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaní boli v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 15.06.2013, kedy naposledy titulom úveru uhradili postupcovi splátku, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23.10.2015) a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 09.09.2015. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva. Žalobca sa v tejto súvislosti nestotožnil s právnym názorom súdu v tom, že v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Ďalej namietal, že k dojednaniu vzájomných práv a povinností zmluvnými stranami došlo odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB s poukazom na § 89 ods.1 ZoB, s poukazom na čl. I bod 10 Zmluvy o splátkovom úvere č. 5029653534 a bod 19.16 VOP. Bol názoru, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB, nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevylučuje odchyľnú úpravu vzájomných vzťahov. Zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona v čl. I bode 10 Zmluvy, resp. v bode 19.16 VOP. Bol názoru, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB, preto mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Aktívnu legitimáciu v spore preukázal predloženými oznámeniami o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca preukázal prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvami zo strany postupcu. Preukázanie splnenia týchto podmienok navyše podľa názoru žalobcu v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB.

12. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2016 ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 89 ods.1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 10.06.2013 banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Klient má právo na uzavretie zmluvy o obchode v slovenskom jazyku, ako aj na poskytovanie informácií od banky a pobočky zahraničnej banky, na predkladanie podaní banke a pobočke zahraničnej banky a na uskutočňovanie inej komunikácie s bankou a pobočkou zahraničnej banky v slovenskom jazyku; týmto nie je dotknutá možnosť súbežného používania iných jazykov, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo ak sa na tom banka alebo pobočka zahraničnej banky so svojim klientom písomne dohodnú, pričom klient má právo vybrať si rozhodujúci jazyk pre znenie zmluvy, ak osobitný zákon neustanovuje inak. 72b) Banka alebo pobočka zahraničnej

banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; 72c) takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu 72d) najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

14. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka § 39 neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

15. Podľa § 52 ods.1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.05.2014 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

16. Podľa § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.05.2014 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

17. Podľa § 52 ods.3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.05.2014 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.05.2014 spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Úlohou odvolacieho súdu v prípade odvolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci je posúdiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval.

20. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj obsahu spisu dospel k záveru (s poukazom na odvolaciu argumentáciu odvolateľa), že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne významné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, odvolací súd sa zároveň v celom rozsahu stotožňuje aj s právnymi závermi súdu prvej inštancie vo veci. Odvolací súd nevidel dôvody, pre ktoré by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť.

21. Predmetom sporu je právny nárok žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 4 245,38 eur s prísl., ktorý právny nárok žalobca odvodzuje od Zmluvy o splátkovom úvere č. 5029653534 uzatvorenej medzi postupcom ako veriteľom a žalovanými v 1.a 2. rade ako dlžníkmi dňa 14.06.2012, ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením za ktorých sa bankový produkt v zmysle úverovej zmluvy poskytuje, na základe ktorej zmluvy postupca poskytol žalovaným v 1.a 2. rade úver vo výške 3 000 eur, ktorý mal byť splácaný v 120 mesačných splátkach vo výške 52,82 eur, ktoré splátky mali trvať do 15.06.2022. Postupca listom zo dňa 30.09.2015 vyhlásil ku dňu 29.09.2015 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy č. 5029653534. Dňa 23.10.2015 došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávok medzi postupcom - Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej len postupca) a žalobcom, ktorou zmluvou postupca postúpil na žalobcu pohľadávku postupcu voči žalovaným v 1. a 2. rade z predmetnej Zmluvy o splátkovom úvere č. 5029653534. Postupca oznámil žalovaným v 1. a 2. rade listom zo dňa 30.10.2015, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 23.10.2015 postúpil svoju pohľadávku s prísl. vyplývajúcu zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5029653534 na žalobcu. V danej právnej veci nebola sporná tá

skutočnosť, že ide o zmluvu spotrebiteľskú. Súd prvej inštancie bol povinný ex officio skúmať, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a či je žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie bola nesporne preukázaná tá skutočnosť, že postupca pred postúpením pohľadávky s prísl. vyplývajúcej zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5029653534 na žalobcu nepostupoval v súlade s ustanovením § 92 ods.8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2016. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody odvolateľa na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nižšie ďalej uvádza.

22. Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2016 treba dospieť k záveru, že jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve podmienky nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta obsahuje úpravu situácie, v ktorej napriek splneniu podmienok postúpenia banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní, okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia. Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom, neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Na nesprávanie sa zákonom výslovne ustanoveným spôsobom, teda odmietnutie učiniť zadosť pomerne jednoznačnej právnej úprave, je potrebné nazerať ako na zakázané a teda i odporujúce zákonu. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

23. Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné. V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarcu úpravou § 92 ods. 8 zákona o bankách na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k

ukončení závazkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania závazkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa prialo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškani) a následné dlžníkovo nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (§ 92 ods. 8 tretia veta zákona o bankách), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje. Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. Aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol, napr. novela zákona o bankách účinná od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z. z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu. Podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevylučujú, ale práve naopak sa prekrývajú. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.

24. Odvolací súd v danej právnej odvolacej veci vo svojej právnej argumentácii dopĺňa, že zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami, podmienkami je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškani) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. To sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu, nebankovú osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka stanovuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť, pričom postúpenie určitých pohľadávok môže byť zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určených podmienok. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách je teda ustanovením, ktoré upravuje ďalšie špeciálne podmienky, popri všeobecných v Občianskom zákonníku, za ktorých môže byť banková pohľadávka, resp. jej časť postúpená, a to za podmienok, 1. ak je pohľadávka splatná, 2. až po predchádzajúcej písomnej výzve a súčasne 3. ak je splnené následné omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Vyššie uvedené skutočnosti sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom mimo banky už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru Národnej banky Slovenska ako centrálnej banky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Pre aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je rozhodujúce zistenie, že právny úkon je v rozpore so zákonom.

25. Zákon č. 483/2001 Z. z. je kľúčovým právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 zároveň veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. V zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona, banka musí pre platné postúpenie pohľadávky splniť nasledovné podmienky: a) musí písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b) ak je napriek písomnej výzve klient v následnom omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže banka postúpiť pohľadávku uplynutím uvedených 90 dní. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom. Odvolací súd poukazuje, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd vyriešil právnu otázku platnosti postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona v rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018, v rozsudku sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018, v uznesení sp. zn. 1Cdo/136/2019 zo dňa 26.02.2020 tak, že § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje podmienky, ktorých splnenie je nevyhnutné pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktorú má voči klientovi, na inú banku, alebo aj na osobu, ktorá nie je bankou. Postúpenie pohľadávky v rozpore s uvedeným ustanovením má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení podľa § 39 OZ. Na vyriešenie tejto právnej otázky vyššie citovanými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018, sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018 poukázal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 1Obdo/92/2018 zo dňa 20. novembra 2019. Odvolací súd poukazuje vo svojom právnom posúdení tiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/234/2018 zo dňa 18. júla 2019, v ktorej dovolací súd tiež uvádza: „Aj na základe už uvedeného je potrebné skonštatovať, že je absolútne nemysliteľné a nelogické a v konečnom dôsledku aj priečiace sa ZoB, ak by banky postupovali „živé úvery“ na akýkoľvek iný subjekt, ktorý nespadá v zmysle ZoB pod dohľad Národnej banky slovenskej.“

26. Rozhodujúcou okolnosťou v danej právnej veci je, že sa jedná o spotrebiteľský spor, o pohľadávku banky zo spotrebiteľského úveru. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa v danej veci vecne správne a dostatočne vysporiadal s kardinálnym právnym problémom v danej právnej veci a to s otázkou platnosti, resp. či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka a s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ postupca (banka) postúpil predmetnú pohľadávku z predmetnej zmluvy o úvere na žalobcu, postupoval tak v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. V danej právnej veci je potrebné prijať záver, že i v prípade účinného doručenia výzvy zo dňa 09.09.2015 na úhradu pohľadávky, ako aj oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovaným v 1. a 2. rade listom zo dňa 30.09.2015, ku dňu postúpenia pohľadávky dňa 23.10.2015 postupca (banka) nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z predmetnej zmluvy o úvere na žalobcu, keďže zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len čisti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym ustanovením vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 je preto neplatným právnym úkonom podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom. Keďže neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo sa o postúpenie v rozpore so zákonom (so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods.2 Občianskeho zákonníka vylúčené, zakázané. Následkom je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Na základe vyššie uvedeného je potrebné prijať právny záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky, zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná a postupca (banka) zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy neprešla.

27. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní tiež tvrdil, že ustanovenie § 89 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách s poukazom na dohodu zmluvných strán v čl. I. bod 10 Zmluvy o splátkovom úvere a s poukazom na bod 19.16 VOP umožňovalo zmluvným stranám, aby si upravili práva a povinnosti odchylné od Zákona o bankách, odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že právna úprava ustanovenia

§ 89 ods. 1 Zákona o bankách, na ktorú sa žalobca odvolal, nebola účinná v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 14.06.2012, preto účastníci Zmluvy o splátkovom úvere nemali možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchyľne od vtedy účinného znenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

28. Odvolací súd ďalej uvádza, pokiaľ ide o výklad ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách veta druhá za bodkočiarkou, že toto sa vzťahuje na prvú časť druhej vety pred bodkočiarkou a nie na vetu prvú ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Veta druhá ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vo svojej prvej časti pred bodkočiarkou upravuje, že právo postúpiť pohľadávku (za splnenia podmienok prvej vety) nemôže banka (alebo pobočka zahraničnej banky) uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke (alebo pobočke zahraničnej banky) omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva. Za bodkočiarkou, je potom v tejto druhej vete upravená výnimka z nemožnosti postúpenia pohľadávky podľa úvodnej časti druhej vety, a to v prípadoch, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke (alebo pobočke zahraničnej banky) presiahol jeden rok, teda táto časť sa nevzťahuje sa na pravidlo upravené v prvej vete ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

29. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci riadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozsudku v zmysle § 220 CSP a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za preskúmateľné v takej miere, že nedošlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie dal odpoveď na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre vec podstatný význam, ktorá odpoveď dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby súd zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, teda obsahuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia, teda odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

30. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody odvolateľa v podanom odvolaní ďalej dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo v súlade s ustanoveniami § 191 CSP. Odvolací dospel k záveru, že v danej právnej veci doposiaľ vykonaným dokazovaním boli preukázané rozhodujúce skutočnosti, súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu veci, keď je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 185 ods.1 CSP rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie.

31. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

32. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ako aj s podstatnými tvrdeniami odvolateľa uvedenými v podanom odvolaní. Odvolací súd ďalej uvádza, že vo svojom rozhodnutí dal odpoveď len na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci podstatný význam, ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia odvolacieho súdu.

33. O trovách odvolacieho konania strán sporu odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a žalovaným v 1. a 2. rade, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože im trovy odvolacieho konania nevznikli.

34. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).